

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/34/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3523200764
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3523200764.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Zuzany Slušnej v právnej veci navrhovateľa A. B., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom C. XX, zastúpeného Mgr. Julianou Sumkovou, advokátkou so sídlom Weisseho 2790/16A, Nové Mesto nad Váhom a vlastníkov 1/ D. B., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom C. XX, X/ E. B., F. B. X/ G. B., 4/ H. B., F. B., vlastníci 2/, 3/ a 4/ spoločne zastúpení Slovenským pozemkovým fondom Bratislava, sídlom Búdková 36, Bratislava, za účasti Slovenského pozemkového fondu Bratislava so sídlom Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345 a Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. januára 2024, č.k. NM-11Vyd/1/2023-33, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojím uznesením zamietol návrh navrhovateľa o potvrdení vydržania (výrok I.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.). Právne vec posúdil podľa § 359d ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 359e ods. 1, ods. 2, ods. 3 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len CMP), § 134 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa domáhal, aby súd vydal uznesenie o potvrdení vydržania k parcele registra „C“ č. 11526 - záhrada o výmere 1 011 m², zapísanej na LV č. XXXX Okresného úradu Myjava, katastrálny odbor, v jeho prospech ako výlučného vlastníka v 1/1. Svoj návrh odôvodnil tým, že je podielovým spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v podiele 1/5 k celku na podklade Darovacej zmluvy zo dňa 10.06.2022 medzi ním ako obdarovaným a darcom E. B., F. B.. Vlastník 1/ nadobudol spoluvlastnícky podiel v podiele 1/5 v rámci dedičského konania po neb. A. B. (XX.XX.XXXX - XX.XX.XXXX) dedičským rozhodnutím Štátneho notárstva v Trenčíne sp.zn. 5D/717/87. Otec navrhovateľa B. B., nar. XXXX, prichádzal do úvahy ako dedič a syn v rámci dedičského konania po otcovi A. B., keďže však v tom období zákon nedovoľoval deliť poľnohospodársku pôdu, pripadla v tomto dedičskom konaní poľnohospodárska pôda iba synovi D. B.. Vlastníci 2-4 nadobudli každý spoluvlastnícky podiel 1/5 v rámci dedičského konania po neb. A. B. (XXXX-XXXX), ktorý bol ženatý s H. B., F. I. (XXXX - XXXX), ako deti oboch rodičov. V rámci dedičského konania podľa pzkn. vložky 1511 pod B2 dedili na základe D.99/5/24 rovným dielom (každý 1/5) maloleté deti A. B. - E. B., nar. XXXX, A. B., nar. XXXX (starý otec navrhovateľa a otec vlastníka 1), J. B., nar. XXXX, H. B., nar. XXXX a G. B., nar. XXXX. Súrodenci E. B., H. B. a G. B. zomreli bezdetní v Amerike, J. B. sa vrátil na dôchodok na Slovensko, pričom zomrel v roku XXXX a po ňom v rámci dedičského konania D 1955/85 dedila dcéra E. B., F. B.. Predmetnú nehnuteľnosť však užíval otec navrhovateľa nepretržite od 1972, keď mu ju dal do užívania jeho otec A. B.. Pôvodný vlastníci a ich dedičia túto dohodu rešpektovali a nikto nepopieral vlastnícke nároky B. B.. Z dôvodu, že nikto nenamietal užívanie nebol vykonaný zápis do evidencie vlastníctva v konaní podľa § 2 ods. 1 zákona č.

293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam. Situácia nebola doriešená ani formou notárskej zápisnice, a to pre zmenu právnej úpravy a ukončenie notárskej činnosti notárky B. C.. Záverom uviedol, že predmetnú nehnuteľnosť v súčasnosti nepretržite obhospodaruje, užíva, platí daň z nehnuteľností. Na pozemku je ovocný sad a ovocné stromy, o ktoré sa stará, nerušene viac ako 10 rokov ju užíva ako svoju vlastnú. Keďže však postupným dedením a s ohľadom na dedičské rozhodnutie v roku 1987 po neb. A. B. všetka poľnohospodárska pôda pripadla D. B. (vlastníkovi 1), dohodol sa navrhovateľ s dedičkou po J. B. (nar. XXXX) - p. E. B., F. B., na bezplatnom prevode jej spoluvlastníckeho podielu, z dôvodu reálnej deľby a rodinnej dohody medzi právnymi predchodcami. Medzi účastníkmi bola uzatvorená dňa 10.06.2022 darovacia zmluva, kde v bode 3.3. bola konštatovaná existencia rodinnej deľby a usporiadania vlastníctva k pozemkom. K dnešnému dňu on a jeho právny predchodca užívajú predmetnú parcelu nepretržite, dlhodobo viac ako 50 rokov ako svoju vlastnú. Toto nepretržité dlhodobé užívanie realizuje na základe rodinnej dohody a deľby z minulosti, ktorej obsahom bola dohoda o užívaní a vlastníctve nehnuteľnosti medzi vlastníkmi a ich právnymi predchodcami.

2. Súd prvej inštancie pristúpil ku skúmaniu, či navrhovateľ splnil podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia a po preštudovaní spisového materiálu dospel k záveru, že podanému návrhu nemožno vyhovieť. Vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva k vyššie uvedenej nehnuteľnosti navrhovateľom (resp. jeho právnymi predchodcami), a to vydržaním, nemožno konštatovať, že nehnuteľnosť navrhovateľ užíval v dobrej viere, že mu patrí v celosti, a teda že sú jeho vlastníctvom. Navrhovateľ nepreukázal relevantnými dôkazmi existenciu titulu aspoň domnelého, na základe ktorého by nadobudol vlastnícke právo k uvedenej nehnuteľnosti. Užívanie nehnuteľnosti samo o sebe nezakladá titul oprávnenej držby ani vstup do oprávnenej držby. Otec navrhovateľa mal užívať predmetnú nehnuteľnosť na základe dohody od roku 1972, ktorú vlastníci a ich dedičia rešpektovali a jeho vlastnícke nároky nepopierali. Navrhovateľ poukazuje na nadobúdaci titul - ústnu dohodu, o čom svedčí, že bola uzavretá s vedomím toho, že nehnuteľnosť nie je ich vlastníctvom, nakoľko poznali vlastníka nehnuteľnosti. Samotné dlhodobé užívanie nehnuteľnosti, ani nerušenie v užívaní pre dobromyseľnosť nepostačuje. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ neosvedčil, že splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti súd prvej inštancie návrh navrhovateľa zamietol podľa § 359e ods. 2 CMP. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a domáhal sa, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. f), písm. h) CSP a dôvodil, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí nesprávne právne posúdil daný skutkový stav, tvrdené skutočnosti nesprávne vyhodnotil, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu a jeho rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, keďže z neho nevyplýva, akými úvahami bol súd vedený a o akú dohodu malo ísť a jeho hodnotenie skutkového ako aj právneho stavu považuje za nezrozumiteľné. Uviedol, že vlastníci nehnuteľnosti uvedení ako vlastníci 2/ až 4/ nadobudli spoluvlastnícky podiel vo výške 1/5-ina dedením po svojich rodičoch – A. B. a H. B., F. I., v roku 1924. Ďalšími dedičmi boli A. B. nar. XXXX (starý otec navrhovateľa a otec vlastníka 1/) a J. B.. Vlastníci 1/ až 4/ v roku 1924 odišli do Ameriky, na území Slovenska zostal iba A. B.. Medzi súrodencami bola uzatvorená ústna dohoda, že všetky nehnuteľnosti a pôda, ktoré na území Slovenska patrili ich otcovi A. B., nadobudne a bude užívať syn A. B.. Vlastníci 2/, 3/, 4/ zomreli bezdetní v Amerike, J. B. sa na dôchodok vrátil na Slovensko a zomrel v roku XXXX, po ktorom spoluvlastnícky podiel zdedila dcéra E. B., F. B., ktorá ešte v roku 2022 bola vedená na LV ako podielová spoluvlastníčka vo výške spoluvlastníckeho podielu 1/5-ina. Táto v darovacej zmluve zo dňa 10.06.2022 potvrdila existenciu prvej predmetnej rodinnej dohody o darovaní a užívaní nehnuteľností v prospech A. B., narodeného v roku XXXX. Tento vstúpil do užívania predmetnej parcely v roku 1924, ktorú nepretržite užíval ako svoju vlastnú, dobromyseľne a v dobrej viere až do roku 1972 (48 rokov), kedy ju daroval svojmu synovi B. B., narodenému v roku XXXX (otec navrhovateľa). Išlo o ústnu darovaciu zmluvu, čo však nemení nič na skutočnosti, že vstup do užívania zo strany otca navrhovateľa bol na základe právneho úkonu, ktorý všetci účastníci rešpektovali, a jeho vnútorné presvedčenie bolo založené na dobrej viere a dobromyseľnosti, že mu toto právo patrí a je oprávnený ním disponovať. Poukázal na nález Ústavného súdu II. ÚS 484/2015, poukazoval na 32-ročnú držbu bona fides podľa obyčajového práva, vydržanie podľa „stredného“ občianskeho zákonníka a dôvodil, že A. B., narodený v roku XXXX vydržal vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti na základe dohody a skutočnej dobromyseľnej držby najneskôr v roku 1964 a stal sa jej plnohodnotným vlastníkom bez ohľadu na zápis v pozemkovej knihe. Ďalej poukázal na vydržanie

od roku 1982, kedy bolo opätovne vydržanie zavedené s tým, že sa vydržovalo do vlastníctva štátu, ale s nárokom na získanie práva osobného vlastníctva, ktoré sa po novele zákonom č. 519/1991 Zb. ex lege transformovalo na právo vlastnícke. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/117/94 a dôvodil, že z konštantnej judikatúry vyplýva, že na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude treba, aby nadobúdateľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia – riadny prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia, v čom je základný rozdiel medzi ochranou vlastníctva a ochranou držby. Za nesprávny považoval záver súdu, že navrhovateľ resp. jeho právny predchodca nemohol nadobudnúť vydržaním nehnuteľnosť, keď odvodzuje nadobúdaci titul o ústnu dohodu, o čom svedčí, že bola uzavretá s vedomím toho, že nehnuteľnosť nie je ich vlastníctvom, nakoľko poznali vlastníka nehnuteľnosti. Vlastníkom nehnuteľnosti sa riadnym spôsobom vydržania stal najskôr A. B., narodený v roku XXXX, ktorý so svojou nehnuteľnosťou následne disponoval a túto daroval svojmu synovi B. B. v roku 1972. Ďalej uviedol, že jeho ani jeho právneho predchodcu v užívaní, držbe, vykonávaní práv oprávneného držiteľa od roku 1924 nikto nerušil, nevyzýval na opustenie, jeho právo rešpektoval. O tejto skutočnosti svedčí aj fakt, že jeho otec v čase, keď bolo možné potvrdiť vlastnícke právo vydržaním prostredníctvom notárskej zápisnice zabezpečil všetky súhlasy a vyjadrenia dotknutých osôb a za týmto účelom kontaktoval notárku, nakoľko bol presvedčený, že jeho vlastnícke právo je jednoznačné a chcel zosúladiť právny stav so stavom faktickým. Bol si vedomý skutočnosti, že vlastnícke právo vydržal a je teda riadnym platným vlastníkom, hoci v rokoch 1985 a 1987 prebehli formálne dedičské konania, nič to nezmenilo na faktickom vlastníckom vzťahu, nakoľko nebolo možné dediť po A. B. v roku 1987 predmetnú nehnuteľnosť, keďže táto bola v danom čase už vydržaním nadobudnutá v prospech B. B., išlo o formálnu nesprávnosť. Ďalej uviedol, že uvedené konanie nie je sporovým konaním a nie je dôvod podávať žalobu o určenie vlastníckeho práva, pokiaľ je vec možné vyriešiť v nesporovom konaní, ktoré od roku 2021 nahradilo vydávanie notárskych zápisníc notárom. Rozhodujúce skutkové okolnosti tohto prípadu nie sú sporné. Ak súd potreboval doplnenie návrhu, mal možnosť navrhovateľa vyzvať na doplnenie, nie hneď návrh zamietnuť bez toho, aby mal možnosť navrhovateľ návrh doplniť, prípadne dovysvetliť. Z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zjavné, aká dohoda podľa súdu nebola spôsobilá, od kedy, resp. na základe čoho navrhovateľ, resp. jeho právny predchodca nie je dobromyseľný. Dobromyseľnosť držby odvodzuje od ústnej darovacej zmluvy z roku 1924, následnej ústnej darovacej zmluvy v roku 1972 a ústnej darovacej zmluvy v rokoch 1992 – 1993. Mal za to, že zákon pôvodne nepredpisoval písomnú formu, následne bola potrebná písomná forma právnych úkonov týkajúcich sa nehnuteľností, čo však neznamená, že on a jeho právni predchodcovia neboli vo veci dobromyseľní. Zdôraznil, že aj keď predmetná nehnuteľnosť bola predmetom dedičského konania po nebohom A. B., narodenom XX.XX.XXXX a B. B. sa snažil o usporiadanie vlastníckych a dedičských podielov, tejto nehnuteľnosti sa vec nijako nedotkla, pretože medzi bratmi panovala a doteraz existuje dohoda, ktorá zodpovedá ich skutočnej deľbe bez ohľadu na formálne dedenie a zápis v katastri nehnuteľností je treba považovať za pravý dovtedy, pokiaľ sa nepreukáže opak.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 65 a § 66 CMP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že navrhovateľ neosvedčil nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti evidovanej Okresným úradom Myjava, katastrálny odbor na LV č. XXXX pre k.ú. C., obec C., okres B. ako parcelu registra „C“ č. 11526, záhrada o výmere 1011 m² vydržaním. Navrhovateľ podľa súdu prvej inštancie neosvedčil, že splnil podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním, neosvedčil, že on alebo jeho právny predchodca predmetnú nehnuteľnosť užívali dobromyseľne ako svoju vlastnú, pretože nepreukázal titul, na základe ktorého do držby vstúpil, a že sa tak stalo oprávnene.

6. Odvolací súd považuje tento záver súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého uznesenia v celom rozsahu (§ 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné:

7. Podľa § 359a CMP konaním o potvrdení vydržania je konanie o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo konanie o vydržaní práva zodpovedajúceho vecnému bremenu.

8. Podľa § 359e CMP, ak sa návrh na začatie konania o potvrdení vydržania neodmietne podľa § 8 ods. 1, súd preskúma, či navrhovateľ osvedčil, že nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržaním. Súd môže sám vykonať potrebné šetrenia na overenie správnosti tvrdení navrhovateľa alebo môže vyzvať navrhovateľa, aby označil ďalšie dôkazy na preukázanie skutočností, z ktorých vyplýva, že splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním.

9. Podľa § 359e ods. 2 CMP, súd návrh na začatie konania o potvrdení vydržania uznesením zamietne, ak zistí, že nie sú splnené podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359f ods. 1 CMP.

10. Podľa § 359f ods. 1 CMP ak navrhovateľ osvedčil, že splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním, súd vydá vyzývacie uznesenie.

11. Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

12. Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutel'nosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

13. Odvolací súd poukazuje na to, že zákonom č. 68/2021 Z. z. bol s účinnosťou od 01.05.2021 novelizovaný CMP, ktorým bolo zavedené nové konanie o potvrdení vydržania (§ 359a až § 359k CMP). Okrem všeobecných náležitostí návrhu musí takýto návrh obsahovať aj osobitné náležitosti spočívajúce v pravdivom a úplnom opísaní rozhodujúcich skutočností, ale aj označenie dôkazov na ich preukázanie. Podmienkami vydržania vlastníckeho práva je existencia spôsobilého predmetu držby, doba držby v trvaní 10 rokov, nepretržitosť držby a oprávnenosť držby. Všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne. Súd prvej inštancie mal za to, že navrhovateľ nepreukázal, že on alebo jeho právni predchodcovia predmetnú nehnuteľnosť užívali dobromyseľne ako svoju vlastnú, pretože nepreukázal titul, na základe ktorého do tejto držby vstúpil, a že sa tak stalo oprávnené.

14. Podľa konštantnej judikatúry oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec patrí. Dobrá viera v prípade práva vydržania vlastníckeho práva spočíva v presvedčení držiteľa, že na základe určitého titulu bolo nadobudnuté vlastníctvo, a že v takto založenom právnom vzťahu je oprávnený vykonávať právo, ktoré tvorí obsah tohto vzťahu. Pri oprávnenosti držby musí navrhovateľ uviesť skutočnosti, od ktorých odvodzuje svoju dobromyseľnosť, ako jeho presvedčenie, že nekoná bezprávne, keď užíva určitú vec. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv samotného držiteľa. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú aj okolnosti týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia práva (právneho titulu), teda. tzv. uchopenia sa držby. Oprávnená držba môže byť založená aj na domnelom (putatívnom) právnom dôvode alebo na neplatnom právnom dôvode (R 44/1996), a preto navrhovateľ musí nevyhnutne v návrhu na začatie konania uviesť, o aký právny titul opiera svoju dobromyseľnosť. Nepostačuje len uviesť skutočnosti, z ktorých subjektívne odvodzuje, že v čase uchopenia sa držby bol on sám, resp. jeho právni predchodcovia, so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný a túto dobromyseľnosť si zachoval počas celej rozhodujúcej doby. Samotná skutočnosť, že navrhovateľ sa správa vo vzťahu k nehnuteľnosti spôsobom, ktorý napĺňa obsah vlastníckeho práva, ešte totiž neznamena, že je dobromyseľným držiteľom ním tvrdeného vecného práva. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/287/2006 zo dňa 28. 11. 2007 a sp. zn. 5Cdo/234/2009 zo dňa 28.09.2010, v ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci, patrí aj okolnosť, ako vec držiteľ nadobudol, a či mu svedčí nejaký nadobúdaci titul.

15. V predmetnej veci navrhovateľ síce tvrdil, že predmetnú nehnuteľnosť využívali už jeho právni predchodcovia a on nadviazal na výkon ich vlastníckeho práva a konal tak v dobrej viere, že nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním, odvolací súd však zdôrazňuje, že na vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nepostačuje, že navrhovateľ viac ako desať rokov nehnuteľnosť užíval a platil i daň z nehnuteľnosti. Je nevyhnutné preukázať, že bol po celý čas dobromyseľným držiteľom, že

nehnutelnosť mu na základe nejakého titulu, napr. darovacej zmluvy, kúpnej zmluvy, dedičského rozhodnutia a pod., patrí (takýmto titulom nemôže byť len tvrdenie navrhovateľa, že jeho právny predchodca mu v roku 1992-1993 daroval ústne predmetnú nehnuteľnosť, ku ktorej jeho vlastnícke právo nebolo evidované v katastri nehnuteľností). O žiaden takýto titul sa navrhovateľ v konaní neopieral, poskytol len tvrdenie o ústnej dohode vlastníkov v roku 1924, ktorej existenciu neosvedčil a následných ústnych užívacích resp. darovacích zmluvách v roku 1972 a 1992-1993, v ktorých na strane darcu mali vystupovať osoby, ktorých vlastnícke právo osvedčené nebolo. Navyše v roku 1987 prebehlo dedičské konanie na základe ktorého spoluvlastnícky podiel 1/5 nadobudol D. B. (vlastník 1), v roku 1985 prebehlo dedičské konanie, na základe ktorého nadobudla spoluvlastnícky podiel E. B. (tvrdenie navrhovateľa), ktorá mu svoj spoluvlastnícky podiel následne darovala. Uvedené dedičské konania nesvedčia tvrdeniam navrhovateľa o rodinnej deľbe v roku 1924. Preto skutkové tvrdenia, z ktorých navrhovateľ vyvodzoval svoju dobrú vieru (ústna dohoda v roku 1924, užívanie nehnuteľnosti otcom navrhovateľa od roku 1972, darovacia zmluva v roku 1992-1993, platenie dane z nehnuteľnosti), neumožňovali prijatie záveru, že navrhovateľ je oprávneným držiteľom tohto vecného práva. Samotná skutočnosť, že niekto koná spôsobom, ktorý naplňuje možný obsah vlastníckeho práva, nepostačuje na prijatie záveru o dobromyseľnosti držby. V situácii, kedy navrhovateľ existenciu nadobúdacieho titulu nepreukázal, súd prvej inštancie nemal čo ďalej skúmať, keďže absentoval základný predpoklad pre záver o kumulatívnom naplnení zákonných predpokladov vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti..

16. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 484/2015, z ktorého vyplýva, že pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol a nemôže byť teda rozhodujúce, že pri tom nespĺnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie. Odvolací súd uvedený nálež Ústavného súdu SR žiadnym spôsobom nespochybňuje a v civilnom sporovom konaní, ktorého sa dané rozhodnutie Ústavného súdu týka, i postupuje. V danej veci však ide o konanie mimosporové, kde je povinný navrhovateľ osvedčiť všetky predpoklady vydržania nehnuteľnosti. V danej veci navrhovateľ žiadnym spôsobom neosvedčil, že jeho právny predchodca B. B., narodený v roku XXXX (otec navrhovateľa), ktorý nenadobudol dedením ani spoluvlastnícky podiel po svojom otcovi A. B. (tento spoluvlastnícky podiel nadobudol vlastník 1/ v roku 1987), bol vlastníkom spornej nehnuteľnosti, ktorú mu na základe ústnej darovacej zmluvy v rokoch 1992 – 1993 mal darovať. Preto prihladnuc na zásadu, že nikto nemôže na druhého preniesť viac práva ako sám má (nemo plus iuris transferre potest quam ipse habet) nemohli byť splnené predpoklady pre vydržanie vlastníckeho práva navrhovateľa k predmetnej nehnuteľnosti.

17. Pokiaľ navrhovateľ dôvodil, že súd prvej inštancie ho mal v zmysle ust. § 359e CMP vyzvať na odstránenie väd návrhu a jeho doplnenie, odvolací súd sa s jeho názorom nestotožňuje, nakoľko v citovanom ustanovení je vyslovená iba možnosť súdu (nie povinnosť), aby navrhovateľa vyzval k označeniu ďalších dôkazov na preukázanie skutočností, z ktorých vyplýva, že splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Pokiaľ súd prvej inštancie nezistil dôvody pre výzvu navrhovateľovi v zmysle citovaného ustanovenia, bol jeho procesný postup legitímny a nemôže spôsobiť nesprávnosť jeho rozhodnutia.

18. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, nakoľko neboli splnené podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359 ods. 1 CMP.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CMP. Ide o mimosporové konanie, pre ktoré platí zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Každý z účastníkov si sám znáša trovy, ktoré v konaní platil.

20. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).